

Dovolj je, da Sem (5)

(Tolteška)

Petero je zahtev pred ptico samotarko:
Prva... da v višave vrtoglave poletava.
Druga... da se ji po družbi drugih ptic ne toži.
Tretja... da s kljunom meri v neba obloke.
Četrta... da se z barvami iskrivimi ne šopiri.
Peta... da tiho svojo pesem poje.

Pomnim neštete noči, ko se po tolažbo privijam k tej Tolteški mantri. Je kot Roka od zgoraj, da podpre padec svojega otroka. Daje mi vedeti, da samota ni osamljenost, da bolečina ne reže kril, da ptica samotarka ni izjemnost, pač pa naravno razpletanja osvobajanja Duše. Vsi se moramo povzpeti in vsi moramo to narediti sami. Moja naloga ni, da z višav opozarjam na zmote drugih, je v tem, da ohranjam lastno čistost in tihost. Tolteki sočutno vodijo učence z mantro, naj le tiho svojo pesem pojo. To je dovolj, to je največ, kar lahko storijo. Edino Dušna čistost se znajde v polju, nasičenem z zmotami uma.

Če bi rada razrešila odnos s svojim otrokom, se razvezala pretirane navezanosti nanj, se osvobodila nuje po upravljanju z njegovim življenjem ali kako drugače ozdravila najin odnos, ne potrebujem narediti ničesar. Le doumeti moram, da v Resničnosti Življenja ni krvnega sorodstva. Zatem se vse postavi na svoje mesto. Moje energijske niti spustijo otrokovo zavest, ta začuti osvoboditev in Življenjska inteligenca ga znova vzame pod svoje okrilje.

Za izboljšanje kateregakoli odnosa, ni treba ničesar rezati, nič narediti v smislu popravljanja sebe ali drugih. Skozi odmaknjenost razširjene Zavesti le dovolim drugemu, da je lahko sam svoj. Moja bližina naj drugemu ne bi zvezovala kril, pač pa jih zgledno prebujala, podpirala samosvojost, drugačnost od mene, naj bo videti še tako zaostala in nazadnjaška. Ni pomembno, kakšen je drugi ob meni, pomembno je, kakšna sem jaz ob njih.

Ne smem pozabljati, da smo vsi otroci Enega Starša, ki ni meso in kri. Učitelj si je lomil jezik, ko je ponavljal, da ni krvnega starševstva. Iz znanega Svetega pisma je izvzeta ta podrobnost, a je še kako pomemben izpustek, ki povsem spremeni izhodišče odnosa med staršem in otrokom, pa tudi odnosa do vsega nasploh. Marija je jutro po tem, ko je rodila, Jezusa darovala Volji Očeta. Povitega v volneno odejo ga je kleče dvignila nad glavo in glasno izrekla besede, da ga predajo Očetovi Volji.

Ni si ga lastila, ni imela potrebe po upravljanju z Njegovim Življenjem. Ni pomislila, da bi ga šolala, ker je taka navada. Jo je bolelo, a si ni delala skrbi zaradi vaških obrekovanj, ker Jezus ni hodil v šolo. Ni je skrbelo, kako bo preživela, če sin ne bo služil denarja, če bo izobčen iz skupnosti, zasmehovan..., v njej ni bilo madeža skrbi zanjo zaradi Jezusove nekonvencionalnosti. Bila pa je njegova neustrašna duhovna skrbnica, zaradi česar je zaslužila mesto Njegove Matere.

Duša najde hranljivosti le v jedru Biti. To je prostor tistega, kar ni mogoče izničiti. To je surovost pod nanosi od zunaj, kjer preživi le naravnost brez ličil. Ta Sijajnost je tako silovita, da se Duša nanjo pripravlja celo Življenje. Preplitko, prepovršno in preleno Jo Sijajnost lahko poškoduje, zavozla drobovje ali odvzame razum, če je dolgo bivala v temi. Duša lahko za dolgo pozabi svoje poreklo, kar jo naredi krhko, šibko in plašno. Spoznam jo, če le padem v objem Prisotnosti. Njeno mesto je tukaj..., ne kot geografskega mesta, pač pa tukaj, kjer Sem Navzoča. Naravnost je občestvo duha, je kraljestvo nesnovne Resničnosti. Je energijsko telo Ljubezni. Sem Življenja nevredno bitje, dokler jo ne Oživi prav ta neizumetničena surovost.

Čeprav se zanjo ne rabim truditi, me je bivanje na Zemlji obremenilo s programom, ki se samodejno vriva med mano in med to čisto Bivanje. Ta bivanjska Resničnost, ki edina nahrani Dušo, Je pred mislimi, med njimi in za njimi. Ta razpoka, skozi katero Duša požene korenine v območje, ki presega čas in prostor, so vrata Srca. Ko rečem Srce, ne mislim mesenega organa, ki bije včasih hitreje, včasih počasneje, dokler se povsem ne ustavi. Odpreti vrata Srca pomeni, dovoliti Ljubezni vladavino nad sabo.

V magičnosti Življenja je, za um, polno navideznih protislovij. Tudi tu beseda vladavina Srca ne pomeni vladanje z vojaško disciplino, govori o miselni čistosti in čustveni sladkosti, kjer ni ničesar, kar bi morali nadzorovati, je le milina nesodbene Prisotnosti. To je Vladavina Srca, popolno varovalo pred pastmi uma, ki presoja in nevladajočim srcem, ki mu sledi. Tišina pač ne more misliti in soditi, le Srcu, ki Ve, dovoli, da dela in molči. Biti pod vladavino Srca je Moč vseh Moči.

Človek, ki se ne istoveti s tozemskimi pridobitvami in ni ogrožen ob napadu na njih ali njihovi izgubi, je človek, ki se spomni Sebe. Eno Vladajoče Srce je Silnost, ki navdihuje s hitrostjo Svetlobe. Čeprav zlahka občudujem takega Človeka, često ne opazim, da mi občudovanje odvzame moč uresničenja. Postavi me na mesto turista, ki to Čudo fotografira, ga obesi na steno in ostaja nespremenjen. K Njemu vzdiguje svoje roke, a Srce ostaja suženj sodniške misli. Zato snamem to Srce s stene, zaprem oči in Ga začutim v teh prsih. To Srce je Silnost, ujeta v mojo pritlikavost, ki me potrebuje zdaj bolj kot kdajkoli, poslušno Njegovim najtišjim vzgibom.

Če se čutim prestara za tovrsten premik, ne obupujem. Srce sporoča, da temu ne potrebujem verjeti, ne tega razumeti, ne potrebujem znanja, energijskih napitkov, prehranskih dopolnil, amuletov iz mrtvih dreves..., ne potrebujem niti časa. Le Predam naj se Ljubezni, ki upravlja z mojo usodo... in naj molčim. Naj zberem vsaj toliko moči, da v Življenju, naj bo še tako borno, še vidim Višji Red, dotakljiv le s prosojnim dotikom Ljubezni.

Vse, kar potrebujem pri tem pa najdem, ko prisluhnem tistemu,
kar ostane, ko svet zunaj in znotraj neha govoriti.

Temeljit notranji molk je prst Zdravljenja. Za imenom osebe je brezimna Navzočnost, ki čaka, da se obrnem k Njej..., tista Jaz, ki vzdihuje ob zrenju Ljubljenega, tista jaz, ki Sem pred prvim in zadnjim spominom. Taka se najdem le, ko utihnem. Tišina je teren Duše, tu se Resnica rojeva in razcveta, tu se razpusti iluzija, da sem kdajkoli bila ločena od Nje. Tihotenje pod drevesi ali v sobi je Najvišje, kar mi je lahko podarjeno.

V Tihoti opazim, česar sicer ne... tiho stisko za nasmehom, misli, ki frfotajo kot metulji v kletki, dele mene, ki jih še ne poznam... Tu se mi ni treba siliti v družbeni kalup, tu le sem Navzočnost, ki leži za vsem in objema vse. Zgodbe, ki si jih pripovedujem o tem kdo sem, kaj mi manjka, kaj potrebujem, kaj so mi naredili drugi..., ugasnejo kot plamen sveče ob rahlem izdihu. Kar ostane, je nekaj surovega in kar najbolj Naravnega, kjer nisem razcepljena na jaz in ti, na prej in potem, na prav in narobe. Sem zbrana Celost.

Šele tu se odpuščanje lahko zgodi. Šele Celost dovoli uvid, da sem v Biti nedotakljiva in Celosti nikdar nisem izgubila. Tu prepoznam, da nisem rana, da nisem bolečina, da nisem uspehi in porazi, da nisem zgodovina..., sem tista, ki vse to Vidi. Sem Prisotnost, ki je tu pred bolečino in je tu po ozdravitvi. Zacveti, ko se neham upirati svoji lastni družbi. K njej se zatečem, da bi razblinila hrup, ki sem ga zamenjala za Življenje.

Tu začutim, da je Biti dovolj.
Ne potrebujem delati, dosegati in se dokazovati.
Dovolim si preprosto Biti. To Bivanje je Sveto in je dovolj.
Če vzdržim pritisk Navzočnosti, če vzdržim razpad mojega sveta...,
se izpod njegovih ruševin vzdigne nekaj Veličastnega,
kar ni praznina, je Praz-nič-nost, je nadčasna Živa Polnina.
Do nje ne morem z razmišljanjem, z osebnimi naporji,
nič ne morem narediti, da bi ji karkoli dodala ali odvzela...,
lahko se le Predam in kot pero lahkotno padem Vanjo.

Predaja Ljubezni, ki upravlja z usodami vseh bitij..., jezik zataji ob vsakem poskusu, da bi Jo opisal. Tu ni namišljenosti, za katero mislim, da sem. Tu se ne morem nasloniti na nobeno sorodnost, ki bi spominjala Nanjo. Je le vse-objemajoča Navzočnost brez primere. Ali lahko stojim v Njej brez nuje, da jo definiram, ubesedim in razumem? Lahko dopustim, da je nekaj Resničnejšega za vsem premišljevanjem? Nihče me ne more voditi tja. Pot do Nje ni razsvetljena in niti Ljubezen ne omili Njenega pritiska na mojo laž.. Ona lahko le Sem. Ni nagrada za duhovne napore, je naravno razpletanje Predaje, kakor je naravna zora ob vzhajanju sonca.

Notranja tihota ni metafora, s katero bi nakazovala na nekaj drugega, niti ni kriza srednjih let, v kateri bi izgubila orientacijo preživelih prepričanj..., je soočenje z Resničnostjo, ki se pojavi, ko odpade lažni lesk miselne podobe, ki jo ohranjam o sebi. Silovito pritiska na moje Zavedanje, zdaj razgaljena pred Njo brez blazin laži.

Tihota sprva ni udobna, je razteleševalka iluzij. Je strašna, ker odvzame razlago, v kateri kraljujem jaz. A jaz nima kam, ker tu in zdaj je vse, kar Je. Ostaja le tiho vabljenje, naj ostanem, naj se predam, naj se razpustim Vanjo kot ledena kocka v toplo vodo... . Slednjič sprevidim, da so preizkušnje tu, da bi razbile laž, ki nisem. Ko se razvežem od sporočil, ki mi jih ponuja ta oseba, izgine upornost proti Življenju, ki se Godi.

* * * * *

MaŠumoRada